

44. הגביע הקדוש

רבות הן הפרשנויות לשירים ולסיפורים על "הגביע הקדוש". המלומדים והחוקרים הגדולים ביותר העסיקו עצמם בחקר הסוד הזה. אחדים מהם ניחנו בערכי-מוסר גבוהים, אולם כולם נושאים בקרבם את הטעות הגדולה, המייחסת לו מבנה של עלייה-ארצית בלבד, בעוד העיקר, קרן-האור החודרת מלמעלה כלפי מטה, זו אשר היא בלבד יכולה להפיח חיים ולהביא אור, חסרה. כל השואף מלמטה כלפי מעלה חייב לעצור בגבולות החומריות, גם אם הוענק לו הגבול העליון ביותר אליו ניתן להגיע. ברוב המקרים ניתן להתקדם בקושי מחצית מן הדרך, כאשר התנאים תומכים בכך. ואולם כמה רבה עדיין הדרך להכרה האמיתית בגביע הקדוש! תחושה זו של דבר שאינו בהישג-יד היא הדבר האחרון אותו חשים החוקרים. התוצאה היא, שבעת הם מנסים להפוך את הגביע לסמל טהור, למושג, כדי להעניק לו את הגובה שהם חשים, ובצדק, שיש לייחס לו. ואולם בכך הם צועדים למעשה אחורה, לא קדימה. מטה במקום מעלה. הם סוטים מן הדרך הנכונה, שהשירים נושאים לעתים כבר בתוכם. רק הם יוכלו להצביע על האמת. ושוב, להצביע בלבד, משום שתיאוריו הגבוהים ותמונותיו המופלאות של המשורר כבר קיבלו גוון ארצי חזק מדי מרגע שהשכל השתתף בשיקופן. הם מעניקים לשיקוף הרוחני שקיבלו את תמונת-סביבתם הארצית הנוכחית, כדי להקל על האנשים את הבנת מהותו של השיר, ובכל זאת אין הדבר עולה בידם, משום שהם עצמם אינם מסוגלים להתקרב אל מהותו של זרע-האמת. וכך, החקירה והחיפוש המאוחרים יותר נעשו כבר מלכתחילה על בסיס רעוע; וגבול צר ביותר הוצב בפני ההצלחה. לכן, אין להתפלא על כך שהאדם יכול לבסוף לחשוב אך ורק על הסמליות, והציב את גאולת הגביע אצל כל אדם בפנימיותו הוא. הפרשנות הקיימת אינה חסרת-ערך מוסרי, אולם היא אינה יכולה לטעון להבהרת השירים, ואף פחות מכך להתקרב אל האמת שבגביע הקדוש.

בגביע הקדוש גם אין הכוונה לכלי-הקיבול הקרוי גביע, שבו השתמש בן-האלוהים בסוף מסלול-חיי הארציים, במהלך הסעודה האחרונה עם תלמידיו, ושב נאסף לאחר-מכן דמו כשקובע אל הצלב.

כלי זה הוא זיכרון קדוש לעבודת-השחרור של בן-האלוהים, אולם לא הוא הגביע הקדוש שאליו כיוונו משוררי-האגדות את מתת-כישרונם.

שירים אלו נספגו בצורה שגויה בקרב האנושות. הם אמורים היו להיות בשורה מן הרום הגבוה ביותר, שעל האנושות לצפות להגשמתה!

לו היו נתפשים אצל האדם בצורה זו, ללא ספק היה מוצא כבר מזמן דרך אחרת שתוכל להוביל את חקירותיו ולקדמן עוד הלאה מאשר הצליח עד-כה.

אולם בסיכומו של דבר, כל הפרשנויות חייבות היו להגיע למבוי-סתום, ולא ניתן להגיע באמצעותן לכל פתרון מלא ומושלם. זאת משום שנקודת המוצא של כל חקירה ניצבת מלכתחילה, עקב התפישה המוטעה הקיימת עד-כה, על בסיס שגוי.

— —

רוח-האדם לא תוכל לעולם, גם בשלמותה ונצחיותה הגדולות ביותר, לעמוד למול הגביע הקדוש עצמו!

לכן גם לא יוכל להגיע כל מידע על-כך ממנו אל-עבר האדמה החומרית, אלא באמצעות שליחים שנשלחו משם.

הגביע הקדוש יישאר, תמיד ולנצח-נצחים, סוד כמוס בפני רוח-האדם.

האדם יישאר עם מה שהוא מצליח לתפוש כרוחני, וינסה, בראש ובראשונה, להגשים וליצור את הפריחות האצילות ביותר שבכוחו ליצור.

למרבה הצער, הוא מתפתה ברצון רב לבקש לעצמו את מה שמעבר לכך, בלי לפתח את היכולת להשגתו, וכך הוא חוטא ברשלנות שאינה מאפשרת לו להגיע אפילו למה שנמצא בהישג-ידו, בעוד את הבלתי-מושג ממילא לא ישיג לעולם.

בזאת הוא שולל מעצמו את הקיום היפה והגבוה ביותר, ומשיג אך ורק כישלון מוחלט וחוסר-יכולת להגשים את מטרת-קיומו.

— — —

פרסיפל הוא בשורה גדולה.

הפגמים והטעויות אותן כללו המשוררים באגדות, עקב חשיבתם הארצית מדי, מעוותים את מהותה האמיתית של הדמות.

פרסיפל ובן-האדם חד הם, ואת דבר-בואו הודיע בן-האלוהים עצמו * (הרצאה מס' 10: בן-האלוהים ובן-האדם).

שלוח-אל, שייאלץ לעבור דרך כל תלאות ומכשולי הארץ כשעיניו הרוחניות מכוסות, כאדם בין כל בני-האדם.

לאחר תקופה מסוימת, ולאחר ששוחרר מכיסוי-העיניים, יהיה עליו לחזור אל נקודת-המוצא ולהכיר עצמו מחדש, וכן לראות את משימתו בבירור לנגד עיניו.

משימה זו תביא גם לגאולת האנושות המחפשת באמת, וגאולה זו תהיה קשורה ליום-דין נוקב.

אולם לשם כך לא ניתן לקחת סתם כל אדם שהוא, אף פחות מכך ניתן יהיה לזהות בו את חוויותיהם של אנשים רבים, או אף של כל האנשים כולם, אלא רק אדם אחד מסוים, נבחר, שליח מיוחד הנושא בתוכו את כל האפשרויות הללו.

בחוקיותו הבלתי-משתנה של הרצון האלוהי כולו, לא תיתכן כל אפשרות אחרת מאשר, שכל אחד, בהתאם למהלך התפתחותו, יוכל לשוב בשלמותו הגבוהה ביותר אל נקודת ההתחלה של קיומו המקורי, אך לעולם לא מעבר לכך.

כך גם לגבי רוח-האדם.

זו שבהיותה זרע הרוח, ומקורה בישות החומר-רוח, לאחר מהלכה בחומריות, עם הגיעה לשלמות הגבוהה ביותר, ולאחר שהשיגה את טוהר חייה, תוכל לשוב לצורתה הקיומית כרוח בעלת מודעות.

במקרה הטוב יותר תובילו הדרך אל חצרה של טירת-הגביע, שהיא המקום הגבוה ביותר אליו יכולה ישות חומר-רוח להגיע, ומשם ייבנה השער אל מדרגות הכס, אל מקור הקיום כולו, האב-האל, בקיומו האלוהי והבלתי-מוחשי, העוטף עצמו לזמן-מה בגלימת האל-החומרי, דהיינו - לובש צורה.

אף ישות חומר-רוח, גבוהה, טהורה וקורנת ככל שתהיה, לא תוכל לחצות את הגבול אל האלוהי. הגבול, והאפשרות לחצותו קיימים גם כאן, כפי שהם בספירות או בשלביה של הבריאה החומרית, פשוט בטבעם של הדברים, בהבדלים בין הסוגים השונים.

העליון והגבוה מכולם הוא האל עצמו, באלוהותו הבלתי-מוחשית.

הבאה בתור, מעט מתחתיו, עומדת ישות החומר-רוח.

שניהם נצחיים.

ואז ממשיכות המדרגות לרדת מטה יותר ויותר, שם נמצאת הבריאה החומרית, שתחילתה במרחב האת'רי דמוי הגז, והלאה כלפי מטה בשלבים, או בספירות היא הופכת דחוסה יותר, עד שמגיעה לבסוף אל החומריות-הגשמית הגלויה לעין-האדם.

האת'ריות שבבריאה החומרית היא זו הקרויה בפי האנשים "העולם שמעבר".

דהיינו, העולם שמעבר ליכולת-הראיה הארצית והגשמית שלהם.

אולם שתיהן נמנות על הבריאה, אינן נצחיות בצורתן, אלא כפופות לשינוי לשם התחדשות וריענון.

בנקודת-המוצא הגבוהה ביותר של ישות החומר-רוח הנצחית ניצבת כעת טירת הגביע, גלויה לרוח, בת-השגה, משום שהיא עדיין מאותו סוג של חומר-רוח. טירת-גביע זו טומנת בחובה מרחב, המצוי בגבול החיצוני ביותר הגובל באלוהי, דהיינו, את'רי אף יותר מכל יתר הישויות שהן חומר-רוח.

במרחב זה שוכן, משועבד לטוב הנצחי של האב-האל, וכסמל לאהבתו האלוהית הטהורה, כמו גם כנקודת-המוצא של הכוח-האלוהי:

הגביע הקדוש!

זוהי קערה בה זורם הכוח וגועש ללא הרף, כמו דם-אדום, שלעולם אינו עולה על גדותיה.

מוקפת בקרני-האור הבהיר, שרק הטהורות בישויות החומר-רוח זוכות להביט בו.

אלו הן שומרות הגביע הקדוש!

כאשר נאמר בשירים שהטהור בבני-האדם נועד להיות שומר-הגביע, הרי זוהי נקודה שגם המשורר המחונן ביותר הפך לארצית מדי, משום שלא יכול היה להביאה לידי-ביטוי בכל דרך אחרת.

אף רוח-אנוש אינה רשאית לפסוע אל קודש-הקודשים הזה.

גם במהותו הרוחנית המושלמת ביותר, לאחר חזרתו מן המסע בחומריות, עדיין הוא את'רי דיו כדי לחצות את הסף, דהיינו, את הגבול אל מרחב זה.

גם בשלמותה הגבוהה ביותר של מהותו, הוא עדיין דחוס מדי.

עלייה נוספת בדרגת האת'ריות, מכל-מקום, משמעה עבורו כיליון מוחלט של הגוף או שריפתו, משום שמאפייניו מלכתחילה אינם מיועדים להיות קורנים ומוארים יותר, דהיינו את'ריים יותר.

זאת לא יוכל לשאת.

שומרי הגביע הם נצחיים, הטהורים ביותר, שמעולם לא היו בני-אדם, העילית שבכל ישויות החומר-רוח.

אולם הם זקוקים לכוח האלוהי חסר-המהות, הם תלויים בו, כפי שתלויים כולם בכוח האלוהי חסר-המהות, מקור הכוחות כולם, האב-האל.

מעת לעת, ביום היונה הקדושה, נצפית היונה מעל לכלי-הקיבול, כסימון מחודש לאהבתו האלוהית והבלתי-משתנה של האב.

זוהי שעת ההתחברות, המביאה לחידוש הכוח.

שומרי-הגביע מקבלים אותו בהתקדשות מלאת-ענווה, ואז יוכלו להעביר הלאה את כוח-הפלאים הזה שקיבלו.

בכך תלוי קיומה של הבריאה כולה!

זהו הרגע בו נשפכת, במקדש הגביע-הקדוש של הבריאה, אהבה קורנת לקיום חדש, לדחף-יצירה חדש הפועם מטה ומתפרש ביקום כולו.

רעד עובר בכל הספירות, רטט קדוש של ציפייה שמחה ומאושרת.

רק רוחם של יושבי-הארץ ניצבת עדיין בצד, בלא לחוש מה קורה לה, איזו מתנה חסרת-גבולות היא מקבלת לידיה באדישות, משום שהתכנסותה אל תוך השכל כבר אינה מאפשרת את תפישתם של ממדים מסוג זה.

זהו רגע הענקת-החיים לבריאה כולה!

זוהי החזרה ההכרחית שמבצע הבורא תמיד כאישור לחיבור בינו ובין יצירתו.

לו היתה נקטעת זרימה זו, לו היתה נפסקת, הרי שכל הקיים היה מתייבש אט-אט, מתבלה וכלה.

אז היה מגיע קץ הימים כולם, ורק האל עצמו היה נותר, כפי שהיה בתחילה!

משום שרק הוא לבדו החיים כולם.

תהליך זה משתקף באגדות.

אף מודגש כיצד הכל חייב להזדקן ולמות, אם יום היונה הקדושה, "חשיפתו" של הגביע, לא יחזור, וזאת בהזדקנותו של אביר-הגביע, כל עוד לא חושף אמפורטס את הגביע, עד לשעה שבה מופיע פרסיפל כמלך-הגביע.

על האדם לחדול מחשיבתו על הגביע-הקדוש כעל דבר בלתי-נתפש; שכן הוא קיים באמת!

ואולם על רוחות-האנוש, בעקבות תכונותיהם, נאסר לחזות בו אי-פעם.

מכל-מקום, הברכה הזורמת מתוכו, והמועברת הלאה מידי שומרי-הגביע, יכולה ואף תמשיך לעבור, ואותה יכולות רוחות-האנוש לקבל ואף ליהנות ממנה.

במובן זה, פרשנויות אחדות אינן בהכרח שגויות, כל עוד אינן מנסות לכלול בתוכן את הגביע הקדוש עצמו.

הן נכונות, ועדיין, שוב, גם אינן נכונות.

הופעת היונה ביום המיועד ליונה הקדושה, מצביעה בכל פעם על שליחתה של הרוח הקדושה; שכן יונה זו קשורה קשר הדוק לרוח הקדושה.

ואולם עדיין מדובר בדבר שרוח-האנוש יכולה לתפוש רק בצורה חזותית, משום שמטבעה הריהי מסוגלת, לאמיתו של דבר, גם בהתפתחותה הגבוהה ביותר, לחשוב, לדעת ולחוש רק עד המקום ממנו היא עצמה באה, דהיינו עד אותו סוג המאוחד עם תכונתו הטהורה ביותר של המקור לאותה רוח.

זוהי ישות החומר-רוח הנצחית הטהורה ביותר.

הוא לא יוכל לחצות גבול זה אפילו במחשבתו.

אין באפשרותו לתפוש זאת בצורה אחרת לעולם.

זה מובן מאליו, צודק ופשוט כל-כך, שכל אדם יכול לעקוב אחר הלך-מחשבה זה.

ואולם מסיבה זו, כל שמעבר לכך יישאר, וחייב להישאר חסוי תמיד מפני האנושות.

ולכן, כל אדם חי באשלייה שגויה, אם הוא מתאר לעצמו שהאל מצוי בתוכו, או שהוא עצמו אלוהי, או מסוגל להיות כזה.

הוא נושא בתוכו טוהר-רוחני, אולם לא אלוהות.

ובאן נעוץ ההבדל שאינו ניתן לגישור.

הוא יצירה של הבורא, לא חלק ממנו, כפי שמנסים אחדים לטעון.

האדם הינו, ויישאר תמיד יצירה, אך לעולם לא יוכל להיות רב-האמן היוצר בעצמו.

ולכן תהיה זו שגיאה, כאשר ניתן הסבר לפיו רוח-האדם יוצאת ישירות מן האב-האל ואף חוזרת אליו.

מקור האדם הוא ישות החומר-רוח, לא האלוהי הבלתי-מוחשי.

וכך, גם כאשר הגיע לשלמותו המלאה, יוכל לחזור רק אל ישות החומר-רוח.

נכון הוא שרוח-האדם נובעת מממלכת-האל, ולכן, כאשר תגיע לשלמות, תוכל אף לחזור אל ממלכת-האל, אולם לא אל האל עצמו.

ממלכת האל היא מקומן של ישויות החומר-רוח הטהורות ביותר.

בן-האלוהים מונה כמתווך בין האלוהי הבלתי-מוחשי ובין ישות החומר-רוח.

הוא יוצא מן האלוהי הבלתי-מוחשי אל-עבר ישות החומר-רוח, כפי שעשה אז, כאשר התגשם כאדם.

הגעתו של בן-האדם תביא עמה את השלמת משימתו הגבוהה והאלוהית של בן-האלוהים.

לאחר ההגשמה ישוב בן-האלוהים חזרה אל האלוהי הבלתי-מוחשי, בעוד בן-האדם ייטול את תפקיד המתווך במקומו, וינהיג את שומרי הגביע-הקדוש, כמלך הגביע, המופקד על כלי-הקיבול הקדוש.

בן-האדם יהיה אז עבור רוחות-האדם הפוסק והמכריע, משום שהוא אשר יקבע את תחילתה ואת סופה של יכולת-התפישה המצויה ברוח-האדם; זאת משום שהוא זה הרשאי לחצות את הגבול אל האלוהי הבלתי-מוחשי ומשם לפקח על הכל.